

[Iver Poulsen.]

Jeg stillede i går. Det er velgørende at få saglige og oplysende svar, når man spørger om noget, man gerne vil vide noget mere om, end man véd, eller når man rejser et spørgsmål, som måske ikke altid lige passer en minister, i stedet for en arrogant afvisning, som jeg jo undertiden har oplevet her i tinget. Jeg siger tak for udenrigsministerens svar.

Jeg takker også den højtærede udenrigsminister for oplysningerne om, at regeringen ikke blot fortsat vil støtte de danske sydslesvigere i deres folkelige, kulturelle og kirkelige arbejde, men også — sådan forstod jeg den højtærede minister — vil være opmærksom på de særlige forhold, som kan opstå for de danske sydslesvigere ved vor indtræden i fællesmarkedet. For selv derefter vil vore kulturelle grænseproblemer og andre grænseproblemer jo stadig bestå, og det vil måske ikke være helt utænkeligt, at sydslesvigerne som dansk kulturs og dansk sprogs forpost gennem generationer vil få brug for yderligere støtte fra det gamle land, hvorfor jeg gerne vil opfordre regeringen til i så fald at vise den største forståelse og imødekommenhed over for sådanne berettigede ønsker, om de måtte komme.

For øvrigt er det opmuntrende, at de danske sydslesvigere ikke føler sig ængstelige med hensyn til dansk kulturs og det danske sprogs skæbne ved vor eventuelle indtræden i fællesmarkedet. Men årsagen hertil er vel netop, at denne befolkningsgruppe i menneskealdre har stået midt i en kulturkamp som den, visse kredse her i landet synes at frygte. Disse kredse kan ganske åbentbart lære noget af sydslesvigerne om, hvad kulturkamp og sprogkamp er.

Foregående ærede ordførere har lige berørt den tale, som nationalbankdirektøren holdt i går, og de lighedspunkter, der er mellem denne tale og den redegørelse, som den højtærede økonomiminister gav tinget i går. Jeg vil gerne nævne et par enkeltheder fra nationalbankdirektørens tale. Under en debat i tinget den 9. marts i år i anledning af en forespørgsel til den højtærede statsminister tillod jeg mig at advare imod, at regeringen fortsatte den økonomiske politik, den førte, den fortsatte pengeudpumpning,

den fortsatte stigning i pengeindkomsterne ud over, hvad der var dækning for i produktionsfremgangen, den fortsatte stigning i vort lands løn- og omkostningsniveau, fordi denne politik hurtigt ville gøre os alle fattige. Jeg henviste i denne forbindelse også til den økonomiske årsoversigt. Mine betragtninger blev afvist af den daværende højtærede statsminister, der spurgte mig, hvad jeg mente med, at vi alle var ved at blive fattigere; og på alfaderlig vis foreslog den daværende højtærede statsminister mig at gå hjem og læse den økonomiske årsoversigt en gang til. Jeg gik hjem og læste den økonomiske årsoversigt, men der stod naturligvis nøjagtig det samme, som der havde stået dagen i forvejen. Regeringen lyttede selvfølgelig ikke til, hvad vi sagde, men det er mig naturligvis en glæde, at de synspunkter, som jeg fremførte dengang, i dag understreges meget kraftigt af nationalbankdirektøren, som siger: regeringen og de to oppositionspartier, som indgik det store forlig i forsommeren, må dele ansvaret for den kommende tids politik.

I dag forstår man, at den politik, der skulle have været ført for et par år siden, nødvendigvis må føres i dag; det fremgår ganske klart af de tal, som nationalbankdirektøren nævnte i sin meget kraftige tale i går. Han nævner, at fra midten af 1957 steg på $2\frac{1}{2}$ år vor valutabeholdning til 1.700 mill. kr. Vor løbende handelsbalance over for udlandet viser imidlertid nu for tidsrummet fra 1. november 1959 til 1. oktober 1962 et underskud på godt 2 milliarder kr. De månedlige underskud er steget ganske jævnt; i 1960 var det gennemsnitlige månedlige underskud 30 mill. kr., i 1961 60 mill. kr., og i de forløbne 9 måneder af 1962 har underskuddet været godt 100 mill. kr. pr. måned. Til dette underskud svarer dels en nedgang i valutabeholdningen på 700-800 mill. kr., dels en gældsstiftelse på næsten 1.300 mill. kr. Valutabeholdningen i dag er ca. 850 mill. kr., d. v. s. væsentlig mindre end det beløb, vi har lånt i de sidste 3 år. Samtidig er i løbet af det sidste par år priserne steget med 11 pct., hvilket er den største pristigning i den vestlige verden.

Jeg synes ikke, at det — i dag i hvert fald — kan være vanskeligt at forstå, hvad den daværende højtærede statsminister ikke